

Sygn. akt: I C 454/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	sekretarz sądowy Joanna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2020 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko K. C.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego K. C. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 17.767,65 zł (siedemnaście tysięcy siedemset sześćdziesiąt siedem złotych 65/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20.05.2020r. do dnia zapłaty.
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Nakazuje pobrać od powoda (...) S.A. z siedzibą w B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Giżycku kwotę 750,00 zł (siedemset pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem brakującej opłaty sądowej od pozwu.
4. Zasądza od pozwanego K. C. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 4.617,00 zł (cztery tysiące sześćset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

SSR Alina Kowalewska

Sygn. akt I C 454/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego K. C. kwoty 17.767,65 złotych wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 20 maja 2020 roku do dnia zapłaty. Nadto domagał się zasądzenia od pozwanego kosztów procesu. Powód oparł roszczenie na zawartej z pozwanym w dniu 8 stycznia 2019 roku umowie pożyczki nr (...) oraz podpisanym przez pozwanego wekslu, zgodnie, z którym pozwany zobowiązał się do zapłaty do dnia 19 maja 2020 r. kwoty 17.767,65 złotych. W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwany poprzez podpisanie weksla, zobowiązał się do zapłaty kwoty wskazanej w wekslu, stąd też powód wezwał pozwanego do wykupu weksla, a po bezskutecznym upływie zakreślonego

terminu, skierował niniejszy pozew. Nadto powód podał, że pozwany, podpisując kalendarz spłaty rat znał doskonale wysokość zobowiązania i termin spłaty.

Pozwany K. C. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie swoją na rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia, co do zasady, jak i wysokości, braku wymagalności roszczenia dochodzonego pozewem z uwagi na brak doręczenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pożyczki nr (...) z dnia 8 stycznia 2019 roku, przedwczesności roszczenia - niezgodnego z deklaracją wekslową wypełnienia weksla z uwagi na wypełnienie weksla przed skutecznym wypowiedzeniem pozwanej umowy pożyczki oraz stosowania przez powoda w treści umowy będącej źródłem zobowiązania klauzul niedozwolonych w rozumieniu przepisu skutkujących ich bezskutecznością i nieważnością. Pozwany wskazał również, że umowa została podpisana przez osobę co do której brak jest dowodu, że była upoważniona do działania w imieniu i na rzecz powoda.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 stycznia 2019 roku K. C. zawarł z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w B. umowę pożyczki nr (...). Całkowita kwota spłaty pożyczki wynosiła 24.336,00 zł.

(dowód: deklaracja wekslowa wystawcy weksla - k. 6)

Na zabezpieczenie zwrotu udzielonej pożyczki objętej umową z dnia 8 stycznia 2019 roku nr (...) w kwocie 24.336,00 zł oraz wykonania innych zobowiązań wynikających z tej umowy pozwany K. C. przekazał do dyspozycji powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. weksel in blanco. Pozwany upoważnił powoda do wypełnienia weksla, a w szczególności wpisania domicyliatu i wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą jego zadłużeniu, łącznie z kosztami sądowymi. Warunkiem uprawniającym pożyczkodawcę do wypełnienia weksla był m.in. brak zapłaty w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki, za co najmniej dwa okresy płatności, skutkujący wypowiedzeniem umowy z zachowaniem terminu trzydziestodniowego, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

(dowód: deklaracja wekslowa wystawcy weksla k. 78)

Dnia 20 kwietnia 2020 roku powód złożył na piśmie oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki nr (...) z zachowaniem terminu trzydziestu dni, wzywając pozwanego do zapłaty kwoty 17.767,65 złotych. Jednocześnie powód poinformował pozwanego, że wystawiony weksel in blanco został wypełniony i w przypadku braku zapłaty zobowiązania w ciągu 30 dni sprawa zostanie skierowana na drogę sądową.

(dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 20 kwietnia 2020 r.- k. 5)

Powód wypełnił weksel in blanco podpisany przez pozwanego K. C., na kwotę 17.767,65 zł, oznaczając termin płatności na dzień 19 maja 2020 roku.

(dowód: weksel własny- k. 6)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dokumenty przedłożone w toku niniejszego postępowania. W pierwszej kolejności należało zwrócić uwagę, iż powód dochodził swoich roszczeń na podstawie wypełnionego weksla własnego in blanco. Bezspornym w niniejszej sprawie był fakt, iż weksel ten miał charakter gwarancyjny, zabezpieczał bowiem roszczenie wynikające z umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 8 stycznia 2019 roku. Jednocześnie należy wskazać, że szczególny charakter zobowiązania wekslowego przejawia się w tym, iż ma ono charakter samodzielny i abstrakcyjny, a zatem niezależny od przyczyny i podstawy prawnej, które spowodowały jego

zaciągnięciu. Samodzielność tego zobowiązania przejawia się w tym, iż wierzyciel może na podstawie samego weksla domagać się od dłużnika zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej. Posiadacz weksla nie musi przy tym wykazywać ani podstawy gospodarczej zobowiązania, ani tego, że w ogóle istniała.

W przedmiotowej sprawie odnośnie zarzutów przysługujących dłużnikom wekslowym zastosowanie znajduje art. 10 prawa wekslowego, zgodnie z którym, jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Przepis ten odnosi się wprost do weksli trasowanych, jednak na podstawie art. 103 prawa wekslowego ma on również zastosowanie do weksli własnych, a taki właśnie jest podstawą dochodzonego przez powoda roszczenia.

W przedmiotowej sprawie nie było podstaw, aby kwestionować formalną poprawność wypełnienia weksla in blanco. Przedłożony w niniejszej sprawie przez powoda wypełniony weksel in blanco, wystawiony w dniu 8 stycznia 2019 roku w B. na kwotę 17.767,65 zł spełniał wszelkie wymogi formalne wynikające z prawa wekslowego. Był to przy tym dowód wystarczający do dochodzenia powództwa, bez konieczności powoływania się na dalsze dokumenty, które uzasadniałyby jego wystawienie.

Mając jednakże na uwadze, że powód był remitentem weksla, pozwany mógł skutecznie kwestionować zobowiązanie wekslowe, odwołując się do stosunku cywilnego, będącego podstawą jego wystawienia tj. umowy pożyczki nr (...) z dnia 8 stycznia 2019 roku. Podniesienie przez pozwanego zarzutów wynikających ze stosunku podstawowego przeniosło spór z płaszczyzny stosunku wekslowego na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Jednak w takiej sytuacji, to właśnie pozwany ponosi ciężar dowodu, że roszczenie strony powodowej z tego stosunku nie istnieje (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2005r., V CK 780/04). W sprawie niniejszej to na pozwanym spoczywał ciężar wykazania okoliczności, które niweczyć mogły roszczenie powoda oparte na zobowiązaniu wekslowym. Jak wynika z ww. przepisów prawa wekslowego, ciężar wykazania braku podstaw do wypełnienia przez powoda weksla in blanco spoczywał na pozwanym. W ocenie sądu pozwany obowiązkowi temu nie sprostał, albowiem nie przedstawił żadnych dowodów mogących poddawać w wątpliwość istnienie stosunku zobowiązaniowego, który stał się podstawą wypełnienia weksla.

W niniejszej sprawie zobowiązanie wekslowe wynikało z łączącej strony umowy pożyczki regulowanej przepisami kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W odniesieniu do umowy pożyczki z udziałem konsumenta jako pożyczkobiorcy dodatkowe regulacje dotyczące tego stosunku prawnego przewiduje ustawa z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim.

W ocenie sądu zarzuty podnoszone przez pozwanego dotyczące stosunku podstawowego są nieuzasadnione. Przechodząc do analizy poszczególnych zarzutów zgłoszonych przez pozwanego - w pierwszej kolejności należy wskazać, iż zarzuty pozwanego co do bezskuteczności zawieszanej umowy pożyczki w ocenie sądu niezasadne. Pozwany nie przedłożył żadnego dowodu dla potwierdzenia, że umowa pożyczki została zawarta nieskutecznie, bo z osobami, które nie były uprawnione do działania w imieniu powoda. W ocenie sądu przedmiotowa umowa została zawarta skutecznie, skoro sam pozwany częściowo spłacił zadłużenie wynikające z ww. umowy.

Odnosząc się do zarzutu braku skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki. Zdaniem sądu powód wykazał, że oświadczenie o wypowiedzeniu pozwanej umowy pożyczki zostały pozwanemu złożone w taki sposób, by mógł zapoznać się z ich treścią. W rozumieniu art. 61 § 1 k.c. możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia przez adresata nie może być utożsamiana z rzeczywistym zapoznaniem się przez niego z tym oświadczeniem, co oznacza, że skuteczne złożenie oświadczenia woli następuje także w sytuacji, w której co prawda adresat oświadczenia woli nie zna jego treści, ale miał realną możliwość zapoznania się z nią, gdyż doszła ona do niego w taki sposób, że mógł się z nią zapoznać. Na składającym oświadczenie woli spoczywa zatem ciężar dowodu, że doszło ono do adresata w sposób umożliwiający mu - według zasad doświadczenia życiowego - zapoznanie się z jego treścią (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8

września 2016 r., II CKS 750/15). Pozwany nie przedstawił żadnego dowodu na to, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki nie zostało mu doręczone. Wypowiedzenie umowy pożyczki dokonane przez powoda należało uznać za skuteczne. Skoro samo wypowiedzenie umowy łączącej strony było skuteczne, takie samo było upoważnienie powoda do uzupełnienia weksla.

Pozwany zarzucił, że weksel został wypełniony nieprawidłowo, gdyż powód zastosował w treści umowy pożyczki niedozwolone klauzule umowne zastrzegające na jego rzecz nienależne, rażąco wygórowane kwoty z tytułu dodatkowych świadczeń, które składały się na łączną kwotę pożyczki, w szczególności koszty ubezpieczenia i opłat przygotowawczych. Pozwany nie przedłożył jednak umowy pożyczki, na którą powoływał się formułując powyższe zarzuty. Samo negowanie twierdzeń powoda i załączonych przez niego dowodów nie jest wystarczające, jeżeli nieprzedłożone zostały żadne dowody dla potwierdzenia swojego stanowiska.

W niniejszej sprawie aktywność procesowa pozwanego sprowadzała się do kwestionowania twierdzeń powoda i dowodów przez niego przedłożonych. Przy czym pozwany reprezentowany przez profesjonalnego nie przedłożył żadnych dowodów na potwierdzenie zasadności swoich zarzutów. Z omówionych wyżej powodów sąd uznał roszczenie powoda za uzasadnione, o czym orzekł w pkt I sentencji.

W ocenie sądu roszczenie o zapłatę odsetek umownych za opóźnienie od kwoty dochodzonej na podstawie weksla jest niedopuszczalne, gdyż zgodnie z art. 48 ust 2 prawa wekslowego, posiadacz weksla może od zobowiązanego zwrotnie: odsetek od wysokości szes od sta, a przy wekslach, wystawionych i płatnych w Polsce, odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia płatności. Żądanie zasądzenia odsetek w wysokości przewyższającej odsetki ustawowe za opóźnienie, jako niedopuszczalne podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w pkt II sentencji.

W pkt III sentencji sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Giżycku kwotę 750 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. jak w pkt IV sentencji. Na koszty te składała się kwota 1000 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

SSR Alina Kowalewska